

Књига пророка Данила — сто осамдесет и други

Пророчки савези и битке: од древног Селеука до савремене геополитике

Jeff Pippenger
2024-04-12

Тринаести и четрнаести стих указују на историју у којој су Селеук и Филип Македонски склапали савез, и они представљају Сједињене Државе, које су прва посредничка војска Рима, а Македонија (Грчка) је симбол Уједињених нација. У тој раној историји, савез цара севера (Селеука) и Филипа (Грчке) представља историју која води у битку код Панијума, чије је име, два века касније, промењено из Панијум у град Кесарију Филипову. Двојно име тог града није обележавало савез Селеука и Филипа Македонског.

Име „Цезареја Филипова“ потиче од историјског преображаја древног града познатог као Панеас или Панијум. Град је првобитно назван Панеас због своје близине истакнутом извору посвећеном грчком богу Пану. Тај извор, који је у старини био значајно религијско место, уливао се у реку Јордан.

Током владавине цара Ирода Великог, око I века пре нове ере, град је прошао кроз значајне обнове и био проширен и улепшан. Кесареју Филипову назвао је Ирод Филип, син Ирода Великог. Град је назвао Кесареја у част римског цара Августа Цезара, а Филипи по себи, те отуда Кесареја Филипова. Према томе, „Кесареја Филипова“ представља спој „Кесареје“, која одражава Иродово поштовање према Августу Цезару, и „Филипи“, која одаје част Ироду Филипу.

У пророчком смислу, Панијум је повезан са савезом између Селеука и Филипа Македонског, а такође и са савезом између Цезара и Ирода Филипа. Та два савеза указују на савез између Сједињених Држава и Уједињених нација који следи након слома Путинове Русије, представљене Селеуком и Филипом. Они такође представљају савез између Папства, које је мајка, и Сједињених Држава, које су кћи, како је представљено Цезаром и Филипом, који су обојица били представници Рима. Заједно они указују на то да Сједињене Државе пружају руку „преко провалије да би ухватиле руку римске силе“ и пружају се „преко бездана да би се руковале са Спиритизмом“. Пре недељног закона из шеснаестог стиха, троструки савез је већ успостављен.

Панијум представља средиште грчког богослужења богу Пану. Извор који је био посвећен грчком богу Пану био је у то време познат и као „врата пакла“, и када је Исус тамо дошао, Његова изјава о „вратима пакла“ означава борбу између политичких и верских обележја Грчке (глобализма) и отпалог протестантизма, која се одвија у последњим данима. То је битка коју је најпре покренуо богати председник, који је у другом стиху узбудио подручје Грчке. То је светска спољашња битка, а такође и унутрашња битка унутар Сједињених

Држава.

Религија глобализма јесте религија аждаје, која је у нашем савременом окружењу религија вокизма. Године 2020, звер из бездана, поистовећена у једанаестом поглављу Откривења, испољила је своју политичку и верску моћ и усмртила оба рога звери из земље. Тај бездан, између осталог, представљен је „Пановим извором“, који је напајао реку Јордан.

У грчкој митологији, Пан је био повезиван са природом, дивљином и пастирском музиком, а присуство извора посвећеног њему имало је верски значај за поштоваоце. Бог Пан се често приказује са ногама, роговима и ушима јарца. Пан се сматрао богом пастира и стада, и често је био представљан као разиграно и несташно божанство које се весели по шумама и планинама. Представа Пана као божанства са јарчевим ногама слаже се са осмом главом Данилове књиге, где је Грчка представљена јарцем. Јарчеви су уобичајене домаће животиње у старој Грчкој и често су се налазили у планинским пределима за које се веровало да Пан њима лута. Овај приказ постао је истакнуто обележје Панове иконографије и опстао је у грчкој уметности и књижевности које приказују овог бога, укључујући и националну валуту.

Када је Исус посетио Кесарију Филипову, изјавио је да „врата пакла“ неће надвладати Цркву. Оно што је Петар изјавио као одговор на Исусово питање у хришћанској историји и предању разуме се као „хришћанско исповедање“.

А када Исус дође у крајеве Цезареје Филипове, упита своје ученике говорећи: За кога говорите људи да сам ја, Син човечији? А они рекоше: Једни кажу да си Јован Крститељ; други, Илија; а трећи, Јеремија, или један од пророка. Рече им: А ви, шта ви кажете ко сам ја? А Симон Петар одговори и рече: Ти си Христос, Син Бога живог. А Исус одговарајући рече му: Благо теби, Симоне, сине Јонин; јер ти то не откри тело и крв, него Отац мој који је на небесима. А и ја теби кажем: ти си Петар, и на овоме камену сазидаћу Цркву своју, и врата пакла неће је надвладати. И даћу ти кључеве Царства небескога; и што свежеш на земљи биће свезано на небесима; и што разрешиш на земљи биће разрешено на небесима. Тада заповеди својим ученицима да никоме не кажу да је он Исус Христос. Матеј 16:13–20.

Овај одломак је значајан зато што представља преломни тренутак у Исусовој служби и у развоју хришћанске теологије. Петрово исповедање Исуса као Месије, Сина Бога живог, сматра се темељем хришћанске вере и каменом темељцем на којем је сазидаана Црква. Израз „на овој стени сазидаћу Цркву своју“ у католичкој традицији тумачи се као упућивање на самог Петра, кога Исус означава као „стену“ на којој ће Црква бити сазидаана. Ово тумачење служи као основа за папски примат и ауторитет у католичкој теологији.

У протестантској теологији, „стена“ се не схвата као да се односи лично на Петра, него на Петрово исповедање вере у Исуса као Месију и Сина Божјег. Према овом гледишту, темељ цркве није Петар, већ исповедање да је Исус Христос и Син Божји. Без обзира на теолошко тумачење, Петрово исповедање у Матеју 16:13–20 сматра се средишњим и темељним одломком у хришћанском веровању, који наглашава идентитет Исуса као Месије и Сина

Божјег и потврђује мисију и сврху цркве.

У претходном чланку изнели смо одломак из књиге Чежња векова, у којем сестра Вајт указује на нека од питања повезаних са Христовом посетом Цезареји Филиповој. Једна од тачака које она запажа јесте да је Христос одвео ученике далеко од утицаја Јевреја с циљем да изложи поуке Цезареје Филипове.

„Исус и Његови ученици сада беху дошли у један од градова у околини Кесарије Филипове. Налазили су се изван граница Галилеје, у крају у коме је преовлађивало идолопоклонство. Овде су ученици били удаљени од владајућег утицаја јудаизма и доведени у ближи додир са незнабожачким богослужењем. Око њих су били заступљени облици сујеверја који су постојали у свим деловима света. Исус је желео да их призор тих ствари наведе да осете своју одговорност према незнабошцима. Током Свог боравка у том крају, настојао је да се повуче од поучавања народа и да се потпуније посвети Својим ученицима.“ Чежња векова, 411.

Дана 18. јула 2020. године, Христос је уклонио ученике од 11. септембра 2001. године из утицаја лаодикејског адвентизма. Прво разочарање у причи о десет девојака произвело је одвајање покрета од скупа ругача који је био у процесу бивања мимоиђен. Ова истина се испунила у милеритској историји 19. априла 1844. године, а затим поново 18. јула 2020. године. Тада је отпочела историја времена задржавања, и она носи обележје „Истине“ како у покрету првог, тако и у покрету трећег анђела.

Прво разочарање јесте прво од три међаша, а историја се завршава Великим разочарањем од 22. октобра 1844. године, које представља праслику „великог земљотреса“ из једанаесте главе Откривења. Почетак, прво слово хебрејског алфабета, представља разочарање, а свршетак, двадесет друго слово хебрејског алфабета, такође представља разочарање. Тринаесто слово, које представља побуну, означава разочарање лудих девојака, које испољавају своје изгубљено стање када позив у поноћ открива ко се јесте, а ко се није припремио за кризу. Двадесет и два слова хебрејског алфабета представљају симбол сједињења Божанства са човечанством, које се остварује у оквиру те историје, премда милеритска историја представља први Кадис, а наша историја данас представља последњи Кадис.

Две линије су паралелне, али једна представља неуспех Божјег народа, а друга победу Божјег народа. Непосредно пре крста, Исус је довео Своје ученике у Панијум, као што је и Своје ученике последњих дана довео у Панијум, и тиме је допустио да разочарање уклони Његове ученике последњих дана од „контролишућег утицаја“ лаодикијског адвентизма, представљеног „јудаизмом“ у историји шеснаесте главе Матеја. Чинећи то, Он је истовремено Своје ученике довео и у ближи додир са незнабоштвом, представљајући тако радно окружење Његових ученика последњих дана, који сада живе у потпуно развијеној манифестацији сатанске силе, представљене савременим комуникационим системима који се употребљавају да би се цео свет навео да прими жиг звери.

Историја Кесарије Филипове поклапа се са историјом Битке код Панијума, као и са стиховима тринаест до петнаест. Христос и Његови ученици стајали су у сенци крста, што представља Његове ученике последњих дана који стоје у сенци недељног закона. Ту, у стиховима тринаест до петнаест, што је била Кесарија Филипова, а такође и Битка код Панијума, где и ми данас стојимо, Христос је почео да поучава Своје ученике о ономе што је у шеснаестом стиху требало да се догоди.

„Хтео је да им говори о страдању које Га је чекало. Али се најпре удаљио сам и молио се да њихова срца буду припремљена да приме Његове речи.“ Чежња векова, 411.

Пре него што је Христос казао Својим ученицима о крсту, најпре је отишао, или је задоцнио, означавајући тиме време одлагања у причи и историји од 18. јула 2020. до јула 2023.

„Када им се придружио, није им одмах саопштио оно што је желео да им пренесе. Пре него што је то учинио, дао им је прилику да исповеде своју веру у Њега, како би били ојачани за предстојећу кушњу.“ Чежња векова, 411.

У јулу 2023. године, Господ је почео да пружа прилику онима који су били укључени у разочарање да изразе своју веру. То је учинио отварајући поруку тридесет седме главе Језекиљеве, која је била потврда поруке од 11. септембра 2001. године. То је била нит која је повезивала време запечаћења од 11. септембра 2001. године са недељним законом који ускоро долази. То је учинио тиме што је разочарање од 18. јула 2020. године поставио у структуру истине, јер су они који су били вољни да виде могли препознати да сваки реформаторски покрет има тему која се провлачи кроз њихову особену свету историју.

У последње дане, вест о трећем тешко дошла је 11. септембра 2001. године, затим је била објављена лажна вест о трећем тешко, која је произвела разочарање; али вест која их је вратила у живот после три и по дана мртвих, сувих и расејаних костију била је вест о четири ветра, која је уједно и треће тешко.

Ученици последњих дана могу да виде, ако изаберу да виде, да су три путоказа запечаћења сто четрдесет и четири хиљаде иста тема на сваком кораку, и да је на другом кораку побуна, представљена тринаестим словом хебрејског алфабета, потврдила поруку као „Истину“. Друго сведочанство које је Господ пружио било је у чињеници да је прво разочарање претходних реформних покрета било засновано на побуни против Божје откривене воље, било да је то био Мојсије који није обрезао свога сина, или Оза који је дотакао ковчег, или Марта и Марија које су сумњале у Исусову реч у погледу Лазареве смрти. Једина реформна линија која није потврђивала чињеницу да је прво разочарање било засновано на непослушности био је реформни покрет милерита, али је и у то време било показано да је историја милерита поседовала унутрашње путоказе који су били засновани на истини о осмом, који је од седморице.

Чињеница да је осма од седам представља главни елемент Откривења Исуса Христа које се сада разоткрива, а прелаз филаделфијског милеритског покрета у лаодикејску цркву био је путоказ који је означио када ће лаодикејски покрет трећег анђела прећи у филаделфијски

покрет сто четрдесет и четири хиљаде. Стога је чињеница да је прво милеритско разочарање било остварено без испољавања непослушности њиховог покрета пружила супротност за исти тај путоказ у последњим данима, када ће лаодикејски покрет трећег анђела показати непослушност и произвести разочарање, и тиме се ускладити с милеритским путоказом, те произвести логику да се увиди да је покрет сто четрдесет и четири хиљаде осма, која је од седам.

У јулу 2023. године, Господ је подигао „глас вапијућег у пустињи“ да припреми Свој народ последњих дана за кризу недељног закона, и пошто се вратио од задржавања у молитви к ученицима, дао им је прилику да изразе своју веру. У Христово време, порука је било Његово крштење, тачка у којој је Исус постао Исус Христос. Тај путоказ се подудара са 11. септембром 2001. године, и Његови ученици били су упитани шта људи мисле, а затим и шта сами ученици мисле о Христу.

„Када им се придружио, није им одмах саопштио оно што је желео да им пренесе. Пре него што је то учинио, дао им је прилику да исповеде своју веру у Њега, како би били укрепљени за предстојеће искушење. Упитао их је: ‘Шта говоре људи, ко сам ја, Син човечији?’“

„Нажалост, ученици су били приморани да признају да Израил није успео да препозна свога Месију. Неки су заиста, када су видели Његова чуда, изјављивали да је Он Син Давидов. Мноштво које је било нахрањено код Витсаиде желело је да Га прогласи царем Израилевим. Многи су били спремни да Га прихвате као пророка; али нису веровали да је Он Месија.“ Чежња векова, 411.

Већина адвентизма није веровала у треће тешко пророчко „јао“ од 11. септембра 2001. године. Веровали су у нека од чудеса пророчке Речи која су била изнесена у покрету, и неки су разумели да је порука од 11. септембра 2001. године садржавала елементе истине, али нису истински веровали тврдњама од 11. септембра 2001. године.

Тврдња од 11. септембра 2001. била је предсказана тврдњом од 11. августа 1840, а та тврдња је била изражена од стране сестре Вајт када је коментарисала испуњење 11. августа 1840. године. Она је изјавила:

„Управо у назначено време, Турска је, преко својих посланика, прихватила заштиту савезничких сила Европе и тиме се ставила под власт хришћанских народа. Тај догађај је тачно испунио предсказање. Када је то постало познато, мноштво људи уверило се у исправност начела пророчног тумачења које су усвојили Милер и његови сарадници, и чудесан подстицај био је дат адвентном покрету. Људи од знања и угледа придружили су се Милеру, како у проповедању тако и у објављивању његових гледишта, и од 1840. до 1844. дело се брзо ширило.“ Велика борба, 334, 335.

Оно што је потврђено 11. августа 1840. било је да су Милерови пророчки ставови били тачни, а тврдња од 11. септембра 2001. представља потврду да су пророчки ставови организације Future for America тачни. Непокајано мноштво у јулу 2023. није могло нити је хтелo да прихвати премису да је методологија коју је Христос осмислио и поверио

организацији Future for America заправо методологија позног дажда. Али тада је Христос упитао Своје ученике шта они, а не мноштво, мисле.

„Исус потом постави друго питање, које се односило на саме ученике: ‘А ви, за кога кажете да сам ја?’ Петар одговори: ‘Ти си Христос, Син Бога живога.’“

„Од самога почетка, Петар је веровао да је Исус Месија. Многи други који су, осведочени проповедањем Јована Крститеља, прихватили Христа, почели су да сумњају у Јованову мисију када је био утамничен и погубљен; и сада су сумњали да је Исус Месија, кога су тако дуго очекивали. Многи од ученика који су ватрено очекивали да Исус заузме Своје место на Давидовом престолу оставили су Га када су увидели да Он нема такву намеру. Али Петар и његови сапутници нису одступили од своје оданости. Колебљиво држање оних који су јуче хвалили, а данас осуђивали, није уништило веру истинског Спаситељевог следбеника. Петар је изјавио: ‘Ти си Христос, Син Бога живога.’ Он није чекао да царске почасте овенчају његовог Господа, него Га је прихватио у Његовом понижењу.“

„Петар је изразио веру дванаесторице. Ипак, ученици су још увек били далеко од разумевања Христове мисије. Противљење и погрешно представљање од стране свештеника и поглавара, иако их није могло одвратити од Христа, ипак им је задавало велику недоумицу. Нису јасно видели свој пут. Утицај њиховог раног васпитања, учење рабина, сила предања, још увек су заклањали њихов поглед на истину. С времена на време драгоцени зраци светлости од Исуса обасјавали су их, али су често били као људи који лутају међу сенкама. Али овога дана, пре него што су били доведени лицем у лице с великом кушњом своје вере, Свети Дух починуо је на њима у сили. За кратко време њихове очи биле су одвраћене од „онога што се види“, да би посматрале „оно што се не види“. 2. Коринћанима 4:18. Под обличјем човечанства препознали су славу Сина Божјега.

„Исус одговори Петру, говорећи: ‘Благо теби, Симоне, сине Јонин: јер ти то није открило тело и крв, него Отац Мој који је на небесима.’“ Копнеж векова, 412.

Петрово исповедање, у којем је препознао да је Христос Син Божји, непосредно је говорило на испитно питање те историје. Дошло је време да се Месија појави, као што је утврђено Божјом пророчком Речју, и само они који су прихватили ту истину били би убројани међу оне које представља Петрова изјава. Петар представља оне који прихватају поруку успостављену 11. септембра 2001. године и који исповедају да је Исус Син Божји. „Петар је изразио веру дванаесторице“, а дванаесторица које је он представљао били су сто четрдесет и четири хиљаде. Из тог разлога, Христос је у том одломку променио Петрово име из Симон Бар-Јона у Петар.

„Симон“ значи „онај који чује“, а „бар“ значи „син од“, а Јона значи „голуб“. Симон је представљао оне који су чули поруку голуба, која је представљала истине повезане с Исусовим крштењем, када је Он постао Христос, помазан силом, као што је то било симболички представљено силаском Светога Духа у обличју голуба.

Реформске линије теку упоредо, а Јован представља милерите, који су 11. августа 1840. појели малу књигу. Јеремија се поравнава с тим догађајем, и када је појео малу књигу, тада је био назван Божјим именом.

Нађох речи Твоје, и поједох их; и реч Твоја беше ми радост и весеље срцу мојему, јер сам назван именом Твојим, Господе Боже над војскама. Јеремија 15:16.

Када је Господ ступио у завет са Аврамом, променио је његово име у Авраам, као што је учинио и са Сарајом и Јаковом. Промена имена представља заветни однос, и на путоказу на којем се Божански симбол спушта, Божји народ треба да једе поруку, да ступи у завет, и тада се њихово име мења. Као представник ученика из Христовог времена, Симон Вар-Јона представљао је оне који су „чули“ поруку „голуба“.

Када је посведочио да је препознао да је на тој прекретници Исус постао Христос, и да је Он био Син Божји, и све што то обухвата, Христос је тада променио његово име у Петар. Он је изразио поруку коју је заветни народ Христов у тој историји прихватио, и чинећи то, он је такође представљао сто четрдесет и четири хиљаде последњих дана.

Слово „Р“ је шеснаесто слово у енглеском алфabetу, а слово „Е“ је пето слово у алфabetу, а слово „Т“ је двадесето слово, слово „Е“ се понавља, и име се завршава словом „Р“, које је осамнаесто слово. Шеснаест „пута“ пет, „пута“ двадесет, „пута“ пет, „пута“ осамнаест једнако је сто четрдесет и четири хиљаде. Дивни Лингвиста говорио је Петру на хебрејском, а Нови завет је написан на грчком, и преводиоци Верзије краља Јакова објавили су Нови завет на енглеском.

Упркос трима корацима различитих језика, Христос, који је Син Божји, Чудесни Лингвиста и Чудесни Бројилац, поставио је у шеснаестом поглављу Јеванђеља по Матеју приказ запечаћења сто четрдесет и четири хиљаде, који је у складу са Битком код Панијума и Његовом посетом Кесарији Филиповој. То је учинио употребивши Своју власт над језиком и бројевима, јер је Он и Палмони (Чудесни Бројилац), и Реч (Чудесни Лингвиста).

Наставићемо ово проучавање у следећем чланку.

„Пре скоро две хиљаде година, на небу се чуо глас тајанственог значаја, са Божјег престола: ‘Ево, долазим.’ ‘Жртву и принос ниси хтео, него си Ми тело припремио.... Ево, долазим (у свитку књиге написано је за Мене) да чиним вољу Твоју, Боже.’ Јеврејима 10:5–7. У овим речима објављено је испуњење намере која је била скривена од вечних векова. Христос је ускоро требало да посети наш свет и да се оваплоти. Он каже: ‘Тело си Ми припремио.’ Да се појавио у слави коју је имао код Оца пре постања света, ми не бисмо могли поднети светлост Његове присутности. Да бисмо је могли посматрати, а да не будемо уништени, пројава Његове славе била је застрта. Његово божанство било је покривено човештвом — невидљива слава у видљивом људском обличју.“

„Ова велика намера била је унапред осенчена прасликама и симболима. Горући грм, у коме се Христос јавио Мојсију, открио је Бога. Симбол изабран да представи Божанство

био је понизан жбун, који наизглед није имао никакве привлачности. У њему је био обитаван Бесконачни. Свемилостиви Бог заклонио је Своју славу у најсмиренијем обличју, да би Мојсије могао да га гледа и остане жив. Тако је и у стубу од облака дању и стубу од огња ноћу Бог општио с Израиљем, откривајући људима Своју вољу и дарујући им Своју благодат. Божја слава била је ублажена, а Његово величанство заклоњено, да би слаб вид ограничених људи могао да је посматра. Тако је Христос требало да дође „у телу нашег понижења“ (Филипљанима 3:21), „у обличју људи“. У очима света није имао лепоте да би га пожелели; ипак, Он је био оваплоћени Бог, светлост неба и земље. Његова слава била је заклоњена, Његова величина и величанство сакривени, да би могао да се приближи жалосним, кушаним људима.“

„Бог је заповедио Мојсију за Израиља: ‘Нека Ми начине светињу, да пребивам међу њима’ (2. Мојсијева 25:8), и Он је пребивао у светињи, усред Свога народа. Током свег њиховог тегобног лутања по пустињи, симбол Његовог присуства био је с њима. Тако је и Христос поставио Свој шатор усред нашег људског станишта. Разапео је Свој шатор поред шатора људи, да би могао пребивати међу нама и учинити нас приснима са Својим божанским карактером и животом. ‘И Реч постаде тело, и настани се међу нама (и видесмо славу Његову, славу као Јединороднога од Оца), пуну благодати и истине.’ Јован 1:14, R. V., маргина.“

„Откако је Исус дошао да пребива с нама, знамо да је Бог упознат с нашим кушњама и саосећа са нашим жалостима. Сваки син и свака кћи Адамова могу разумети да је наш Творац пријатељ грешника. Јер у свакој науци о благодати, сваком обећању радости, сваком делу љубави, свакој божанској привлачности показаној у Спаситељевом животу на земљи, ми видимо ‘Бога с нама.’“

„Сотона представља Божји закон љубави као закон себичности. Он тврди да је за нас немогуће да се покоравмо његовим прописима. Пад наших прародитеља, са свом муком која је из њега произашла, он приписује Створитељу, наводећи људе да гледају на Бога као на узрочника греха, страдања и смрти. Исус је требало да раскринка ову обману. Као један од нас, Он је требало да пружи пример послушности. Ради тога је узео на Себе нашу природу и прошао кроз наша искуства. „У свему је требало да буде уподобљен браћи.“ Јеврејима 2:17. Када бисмо ми морали да поднесемо било шта што Исус није претрпео, онда би у тој тачки Сотона представио Божју силу као недовољну за нас. Зато је Исус био „у свему искушан као и ми.“ Јеврејима 4:15. Он је поднео свако искушење коме смо ми изложени. И у своју корист није употребио никакву силу која се и нама не нуди слободно. Као човек, суочио се са искушењем и победио снагом која Му је била дата од Бога. Он каже: „Хоћу чинити вољу Твоју, Боже Мој; и закон је Твој у срцу Моме.“ Псалм 40:8. Идући и чинећи добро, и исцељујући све које је Сотона мучио, Он је људима јасно откривао карактер Божјег закона и природу Његове службе. Његов живот сведочи да је и нама могуће да држимо Божји закон.“

„Својом људском природом Христос је дотакао човечанство; својим божанством Он се хвата за престо Божји. Као Син човечји, дао нам је пример послушности; као Син Божји, даје нам силу да будемо послушни. Христос је био Онај који је из жбуна на гори Хориву

говорио Мојсију, говорећи: ‘ЈА САМ ОНАЈ ШТО ЈЕСТЕ.... Тако ћеш казати синовима Израиљевим: ОНАЈ ШТО ЈЕСТЕ посла ме к вама.’ 2. Мојсијева 3:14. То је било јемство избављења Израиља. Тако, када је дошао ‘у обличју човечијем’, објавио је себе као ЈА САМ. Дете из Витлејема, кротки и понизни Спаситељ, јесте Бог ‘који се јави у телу.’ 1. Тимотеју 3:16. И нама Он каже: ‘ЈА САМ пастир добри.’ ‘ЈА САМ хлеб живи.’ ‘ЈА САМ пут, истина и живот.’ ‘Даде ми се свака власт на небу и на земљи.’ Јован 10:11; 6:51; 14:6; Матеј 28:18. ЈА САМ је јемство сваког обећања. ЈА САМ; не бојте се. ‘Бог с нама’ јесте залог нашег избављења од греха, уверење да имамо силу да будемо послушни закону неба.“ Чежња векова, 23, 24.